

Wyrok
w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Dnia 20 czerwca 2013r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący **SSR Ewa Przychodzka**

Protokolant Beata Wolny

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013r. w Oleśnicy

sprawy z powództwa **M. P.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. z/s**
w W. (dawne (...) S.A.)

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. (dawne (...) S.A.) na rzecz powoda M. P. kwotę 19.250,00zł (dziewiętnaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 22.06.2009r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.380,00zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z. /

1. odnotować;
2. kal. 21 dni;
3. po prawomocności zwrócić stronie pozwanej niewykorzystaną zaliczkę;

20.06.2013r.

I C 659/12

UZASADNIENIE

Powód M. P. wniósł o wydanie nakazu zapłaty i orzeczenie w nim, aby strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. zapłaciła na jego rzecz w terminie 14 dni od dnia doręczenia nakazu kwotę 19.250,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22.06.2000 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając powyższe żądanie powód podniósł, że był właścicielem samochodu marki C. (...) nr rej. (...). W dniu 08.05.2009 r. użył ten samochód swojemu synowi J. P. (1) oraz jego ówczesnej narzeczonej K. W., obecnie P.. W tym dniu około godz. 23.55 na drodze nr (...) (droga z miejscowości B. w kierunku miejscowości R. – Gmina D.) doszło do kolizji drogowej z udziałem samochodu marki C. (...) nr rej. (...), prowadzonego przez K. P. (1) (W.) oraz samochodu marki H. (...) nr rej. (...) prowadzonego przez D. U.. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy Wydział II Karny z dnia 18.08.2009 r. (sygn. akt II W 107/09) jako wyłącznie winny tego zdarzenia uznany został D. U., który nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu. W dniu 22.05.2009 r. powód dokonał zgłoszenia szkody stronie pozwanej jako ubezpieczycielowi z tytułu odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku. Została dokonana wycena i kalkulacja szkody pojazdu (...) V. i wyliczono odszkodowanie na kwotę 38.500,00 zł. Strona pozwana uznała jednak, czemu powód zaprzecza, że K. P. (1) przyczyniła się do spowodowania kolizji i na tej podstawie obniżyła przyznane

odszkodowanie o 50 %. Kwota bezsporna odszkodowania, tj. 19.250,00 zł została wypłacona powodowi w dwóch transzach. Powód skierował do pozwanej wezwania do zapłaty pozostałej kwoty 19.250,00 zł, które nie przyniosły skutku w postaci zapłaty.

Strona pozwana (...) S.A. z/s
w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Strona pozwana stwierdziła, że nie ma sporu pomiędzy stronami co do wysokości szkody po stronie powoda, a jedynie co do stopnia przyczynienia się obydwu uczestników kolizji do powstania szkody. Strona pozwana opierając się na wnioskach zawartych w opinii technicznej nr (...) z dnia 05.07.2009 r. przyjęła, że K. P. (1)

(W.) przyczyniła się w 50 % do powstania szkody przez to, że nie użyła hamulca do uniknięcia kolizji. Gdyby zahamowała, mogłaby uniknąć kolizji. Na K. P. (1) ciążył obowiązek zgodnego ze sztuką prowadzenia pojazdów prawidłowego manewru obronnego, czego jednak nie uczyniła, co skutkowało uderzeniem prowadzonego przez nią pojazdu w przydrożne drzewo. W związku z powyższym odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanej została ograniczona do kwoty 19.250,00 zł. Ponadto pozwana wskazała, że fakt skazania D. U. prawomocnym wyrokiem karnym nie przesądza o rozmiarze odpowiedzialności odszkodowawczej (...) S.A.z/s w W..

W toku postępowania dowodowego ustalono następujące stań faktyczne:

W dniu 08.05.2009 r. powód użył swój samochód marki C. (...) nr rej. (...) z automatyczną skrzynią biegów swojemu synowi J. P. (1) oraz jego ówczesnej narzeczonej K. W., obecnie P.. Około godz. 23.55 na drodze nr (...) (droga z miejscowości B. w kierunku miejscowości R.), gdy samochód prowadziła K. P. (1) (W.), doszło do kolizji drogowej z samochodem marki H. (...) nr rej. (...) prowadzonym przez D. U., który niespodziewanie wycofał tyłem z drogi leśnej na drogę główną. K. P. (1) jechała z prędkością 70 – 80 km/godz. Próba hamowania i omińnięcia go na wąskiej drodze doprowadziła do „złapania pobocza” i skończyło się to uderzeniem w drzewo. Wystrzeliły trzy poduszki powietrzne z przodu. Oboje kierujący byli trzeźwi. D. U. posiadał u strony pozwanej polisę ubezpieczeniową OC nr (...).

/dowód:

notatka urzędowa KMP we W.z dnia 09.05.2009 r.
– k. 18 – 19;

zeznania świadków:

K. P. – k. 62 – 63,

J. P. – k. 63;

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy Wydział II Karny z dnia 18.08.2009 r. (sygn. akt II W 107/09) jako wyłącznie winny tego zdarzenia uznany został D. U., który nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu.

/dowód:

wyrok z dnia 18.08.2009 r. tut. Sądu (sygn. akt II W 107/09) –
k. 20 -21;

W dniu 22.05.2009 r. powód dokonał zgłoszenia szkody stronie pozwanej jako ubezpieczycielowi z tytułu odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku. Na zlecenie strony pozwanej została dokonana w dniu 25.11.2009 r. wycena i kalkulacja szkody pojazdu (...) V., w wyniku której wyliczono odszkodowanie na kwotę 38.500,00 zł.

Decyzją z dnia 07.12.2009 r. strona pozwana przyznała powodowi odszkodowanie w wysokości 19.250,00 zł. Wcześniej zleciła opracowanie opinii technicznej rzeczoznawcy J. P. (3)co do ustalenia, który z uczestników kolizji przyczynił się do zaistnienia szkody. Według jego opinii technicznej nr (...)z dnia 05.07.2009 r. „kierująca samochodem C.przyczyniła się do zaistnienia kolizji przez to, że nie użyła hamulca dla uniknięcia kolizji. Była w sytuacji, w której przez hamowanie mogła uniknąć kolizji”.

Powód wezwał stronę pozwaną pismem z dnia 26.04.2012 r. do zapłaty reszty odszkodowania w kwocie 19.250,00 zł.

/dowód:

zgłoszenie szkody z dnia 22.05.2009 r. – k. 8 – 11;

wycena nr (...)z dnia 25.11.2009 r. – k. 12 – 17;

decyzja (...) S.A. z dnia 07.12.2009 r. – k. 22;

opinia techniczna nr (...)
z dnia 05.07.2009 r. – k. 44 – 51;

wezwanie do zapłaty z dnia 26.04.2012 r. – k. 23;

W nin. sprawie opracowana została opinia przez biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych, wyceny wartości oraz kosztów i napraw pojazdów samochodowych dr inż.W. A. (1) z dnia 28.02.2013 r. Przedmiotem opinii było ustalenie, który z uczestników kolizji z dnia 08.05.2009 r. przyczynił się do jej powstania. Według ustaleń opinii biegłego istotnym dla oceny sytuacji kolizyjnej jest znajomość miejsca zdarzenia w wymiarze poprzecznym drogi oraz sposobu poruszania się i prędkości samochodu H.. Miejsce zdarzenia nie mogło zostać określone na podstawie śladów kolizji, w związku z tym miejsce to przyjęto na podstawie osobowych źródeł dowodowych, określone jako pas ruchu samochodu C.. Biegły stwierdził, że stan zagrożenia i sytuację wypadkową wytworzył kierujący samochodem H. (...), zajeżdżając drogę kierującej samochodem C.. Kierująca C. nie miała możliwości uniknięcia zderzenia z H.. Reakcja obronna poprzez hamowanie, wykonana przez kierującą samochodem C., w analizowanej sytuacji była naturalną i uzasadnioną.

/dowód:

opinia biegłego dr inż. W. A. z dnia 28.02.2013 r. - k. 81 – 96;

Sąd zważył:

Powód domagał się od strony pozwanej zapłaty na jego rzecz odszkodowania w związku ze zdarzeniem, jakie miało miejsce w dniu 08.05.2009 r., opierając swoje roszczenie na treści art. 436 § 2 kc w zw.

z art. 415 kc. Sprawca kierował bowiem samochodem posiadającym ubezpieczenie OC, a zgodnie z treścią art. 34 ustawy z dnia 22.05.2003 r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, a jedynie wysokość należnego powodowi odszkodowania z uwagi na przyjęcie przez nią jako ubezpieczyciela 50% przyczynienia się do kolizji kierującej samochodem marki C. (...) nr rej. (...).

Zgodzić się należy, iż w tym postępowaniu ustalenia wyroku tut. Sądu z dnia 18.08.2009 r. w sprawie o sygn. akt II W 107/09, w którym jako wyłącznie winnego tego zdarzenia uznano D. U., bowiem nie zachował on szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu – nie były wiążące. Z mocy art. 11 kpc nastąpiłoby związanie sądu cywilnego ustaleniami dotyczącymi popełnienia przestępstwa – a więc okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny, czyli osobę sprawcy, przedmiotem przestępstwa oraz czynem przypisanym oskarżonemu – które znajdują się w sentencji wyroku. Natomiast przedmiotowe zdarzenie było wykroczeniem. Ale postępowanie dowodowe przeprowadzone w nin. sprawie, w tym spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniające zeznania świadków: K. P. (1) i J. P. (1), a zwłaszcza opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych, wyceny wartości oraz kosztów i napraw pojazdów samochodowych dr. inż. W. A. (1), pozwoliły na uznanie racji powoda. Zwłaszcza ustalenia tej ostatniej, tj. opinii biegłego dobitnie wskazują, iż stan zagrożenia i sytuację wypadkową wytworzył kierujący samochodem H. (...), zajeżdżając drogę kierującej samochodem C.. Kierująca C. nie miała możliwości uniknięcia zderzenia z H.. Manewr nagłego wycofania z drogi leśnej na wąskiej drodze prowadzącej przez las, w godzinach nocnych, powinien być dokonany z zachowaniem nadzwyczajnej ostrożności. W takich okolicznościach nagły i niespodziewany manewr kierującego H. (...) nie byłby zaskoczeniem, gdyby samochód ten znajdował się tylko na swoim pasie. Stan zagrożenia powstał wówczas, kiedy H. (...) przekroczyła oś jezdni lub też zachowanie kierującego tym samochodem mogło wskazywać, że oś tę przekroczy. Nie sposób w tej sytuacji było uznać przyczynienie się kierującej samochodem powoda, zwłaszcza w 50 %.

Dodać należy, iż żadna ze stron nie złożyła dalszych wniosków dowodowych i obie strony nie kwestionowały opinii biegłego W. A..

Mając powyższe na uwadze, przy braku zastrzeżeń co do ustaleń strony pozwanej wysokości szkody w kwocie 38.500,00 zł i wypłacie powodowi tylko 1/2 tak ustalonego odszkodowania, zasadnym było uwzględnienie jego żądania i zasądzenie brakującej kwoty 19.250,00 zł.

Żądanie ustawowych odsetek uzasadnione było treścią art. 481 § 1 kc, a uwzględnione zostało zgodnie w wnioskiem powoda przy zastosowaniu 30-dniowego terminu przewidzianego w art. 817 kc.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach oparto na treści art. 98 kpc, uwzględniając koszty zastępstwa prawnego w wysokości wynikającej z § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 461) oraz koszty opłaty od pełnomocnictwa 17,00 zł.